

Günümüzde hadislerin bile cerh ve tadili yapılırken, Risalelerdeki sözlerin cerh ve tadilini yapmayalım mı? Risaleler yazdırıldığına göre böyle düşünmek doğru olur mu?

Öncelikle hiçbir Nur Talebesi, Risale-i Nurlara Vahiy ve Hadis gibi bir kudsiyet verip, Risale-i Nurları hatasız ve kusursuz gibi telakki etmiyor. Böyle bir telakki teorik olarak caiz olmaz. Yani hata ve kusurdan mutlak anlamda salim olan sadece ve sadece; Kur'an ve Hadislerdir. Bu İslam dininin en bilinen bir kuralıdır.

Üstad Hazretleri bu manaya şu şekilde işaret ediyor:

"Çünkü, yazılan Sözler tasavvur değil, tasdiktir. Teslim değil, imandır. Marifet değil, şehadettir, şuhuddur. Taklit değil, tahkiktir. İltizam değil, iz'andır. Tasavvuf değil, hakikattir. Dâvâ değil, dâvâ içinde burhandır."(1)

Burada dava; Kur'an ve İslam'dır, dava içinde delil ise; Risale-i Nurlardır. Demek Risale-i Nurlar kendine dava demiyor. Ama dava içinde kuvvetli bir delil olduğunu dostu düşmana ilan ediyor.

Risale-i Nurlar meydandadır, kim ehli-sünnet ve şeriata aykırı bir fikrini gösteriyorsa gösterebilir. O zaman onun üstünde tartışabiliriz. Yoksa teorik olarak yanılabilir, deyim üzerinde fırtınalar koparmanın kimseye bir yararı yoktur. Nitekim sahabeler de dahil peygamberler dışında her insan yanılabilir; böyle deyim bu kudsi zatları zihinlerde bulandırmanın bir manası yoktur.

Her mümkünü vaki telakki etmek ruhi bir hastalıktır. Vakilik ancak delil ile sabit olabilir. Said Nursi Hazretlerinin yanılması mümkündür; ama vakiliğinin ispat edilmesi gerekir. Yoksa mümkünü vaki suretinde göstermek ilim ve vicdan ile bağdaşmaz.

Biz Risale-i Nurların hatasız ve ehli-sünnete uygun olduğunu tahkik ile anlıyoruz. Yoksa Said Nursi yanılmaz, ondan hata sudur etmez, ön kabulü ile hareket etmiyoruz. Şayet tahkik neticesinde bir hata olduğu gösterilirse, o zaman üstünde düşünüp değerlendiririz.

İlham ve ihtar, vahiy gibi hatadan masum ve hali değildir. Yani ilham ve ihtar ehli de yanılabilir. Bunu ehli-sünnet ittifak ile kabul etmiştir. Bu sebeple mutlak mizan ve

mihenk şeriatıdır. İlhamlar, şeriat mizan ve mihengine vurulur, mutabık ise kabul edilir, mutabık değilse reddedilir. Risale-i Nurlar da bu kapsam içerisindedir.

Üstad Hazretleri bu manaya şu şekilde işarette bulunuyor:

"Hiçbir müfsid ben müfsidim demez. Daima suret-i haktan görünür. Yahut bâtili hak görür. Evet, kimse demez ayranım ekşidir. Fakat siz mihenge vurmadan almayınız. Zira çok silik söz ticarete geziyor. Hattâ benim sözümü de, ben söylediğim için hüsn-ü zan edip tamamını kabul etmeyiniz. Belki ben de müfsidim. Veya bilmediğim halde ifsad ediyorum. Öyleyse, her söylenen sözün kalbe girmesine yol vermeyiniz. İşte, size söylediğim sözler hayalin elinde kalsın, mihenge vurunuz. Eğer altın çıktıysa kalbde saklayınız. Bakır çıktıysa, çok gıybeti üstüne ve bedduayı arkasına takınız, bana reddediniz, gönderiniz."(2)

"DÖRDÜNCÜSÜ: Müfrit bir kısım ehl-i tasavvuf, ilhamı, vahiy gibi zanneder ve ilhamı vahiy nev'inden telâkki eder, vartaya düşer. Vahyin derecesi ne kadar yüksek ve küllî ve kudsî olduğu ve ilhâmat ona nisbeten ne derece cüz'î ve sönük olduğu, On İkinci Söz'de ve i'câz-ı Kur'ân'a dair Yirmi Beşinci Söz'de ve sair risalelerde gayet kat'î ispat edilmiştir."(3)

Hadislerin değil hadislerin senetlerindeki ravilerin cerh ve tadili yapılır. Yoksa Hadis'in hadisliği sabit olduktan sonra, onun doğruluğu tartışılmaz. Hadislerin tartışmaya ve tahkike açık olan noktaları senetleri ve hadislerin müteşabih kısımlarıdır; yoksa sahih ve muhkem hadisleri tartışmak kimsenin haddine değildir. Dolayısı ile Hadisler ile kıyas edilmesi doğru bir kıyas değildir.

Dipnotlar:

(1) bk. [Mektubat, Yirmi Sekizinci Mektup, Mahrem Bir Suale Cevaptır.](#)

(2) bk. [Münâzarat, Sualler ve Cevaplar.](#)

(3) bk. [Mektubat, Yirmi Dokuzuncu Mektup Dokuzuncu Kısım.](#)